

มาตรการป้องกันการหลบหนีภาษีมูลค่าเพิ่มของผู้ประกอบการจดทะเบียน¹

ไชยเชษฐ ทองคำสุก²

จากที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ มาตรการป้องกันการหลบหนีภาษีมูลค่าเพิ่ม ของผู้ประกอบการจดทะเบียนอันมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึง ประวัติความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวกับการหลบหนีภาษีมูลค่าเพิ่มซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจถึงสภาพปัญหาในปัจจุบันอุปสรรคทางกฎหมายที่นำไปสู่การหลบหนีภาษีมูลค่าเพิ่ม ของผู้ประกอบการจดทะเบียน

ซึ่งจากการศึกษาทำให้ทราบว่า มาตรการทางกฎหมายในการป้องกัน การหลบหนีภาษีมูลค่าเพิ่มของผู้ประกอบการจดทะเบียนยังมีช่องว่างทางกฎหมาย ที่ทำให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่เกรงกลัวต่อการหลบหนีภาษีมูลค่าเพิ่มอยู่หลายประการซึ่งสรุปได้ดังนี้

ประเด็นปัญหาที่หนึ่งเป็นปัญหาอันเกิดจากการที่ผู้บริ โภคไม่เรียกร้องหรือไม่ให้ความสำคัญในการขอใบกำกับภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ประกอบการจดทะเบียน โดยตามประมวลรัษฎากรมาตรา 82/4 ที่ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการเมื่อความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้นและมาตรา 86 ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนจัดทำใบกำกับภาษีและสำเนาใบกำกับภาษีสำหรับการขายสินค้าหรือการให้บริการทุกครั้งและต้องจัดทำทันทีที่ความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้นพร้อมทั้งให้ส่งมอบใบกำกับภาษีแก่ผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการ ซึ่งกฎหมายกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ประกอบการจดทะเบียนแต่เพียงฝ่ายเดียวที่ทำให้เป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มแต่สามารถผลักภาระภาษีไปให้ผู้บริโภคได้ก็ตาม แต่ก็ยังเกิดช่องว่างทางกฎหมายที่ทำให้ประชาชนผู้บริโภคไม่ให้ความสำคัญในการที่จะร่วมมือกับรัฐในการเรียกร้องหรือขอใบกำกับภาษีจากผู้ประกอบการจดทะเบียนเมื่อจุดความรับผิดชอบในภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้น เพราะประชาชนผู้ที่เป็นผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าหรือรับบริการไม่ได้มีหน้าที่หรือความรับผิดชอบใดตามกฎหมายในเรื่องการที่จะเรียกร้องหรือขอใบกำกับภาษีมูลค่าเพิ่มอีกทั้งประชาชนที่เป็นผู้บริโภคก็มิได้รับประโยชน์ใดๆ โดยตรงจากรัฐในการที่จะร่วมมือกับรัฐเรียกร้องหรือขอใบกำกับภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ประกอบการจดทะเบียน หากผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มไม่ออกใบกำกับภาษีมูลค่าเพิ่มให้กับผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าหรือรับบริการแต่กลับไปออกใบกำกับภาษีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มรายอื่นที่ต้องการใบกำกับภาษีไปใช้ในการเครดิต

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระเรื่อง มาตรการป้องกันการหลบหนีภาษีมูลค่าเพิ่มของผู้ประกอบการจดทะเบียน โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาคือ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนิยผล และคณะกรรมการสอบคือ รองศาสตราจารย์คุณพร วงศ์ทองสรรค์ และ รองศาสตราจารย์รัล เล็งวิทยา

²นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ภาษีมูลค่าเพิ่มแทน ทำให้รัฐเกิดความเสียหายเพราะเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มได้น้อยลงหรืออาจจะต้องคืนภาษีบางส่วนให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ใช้ใบกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบหรือใบกำกับภาษีปลอมในการขอเครดิตภาษีคืน

ประเด็นปัญหาที่สองปัญหาการกำหนดบทลงโทษทางอาญาตามประมวลรัษฎากรที่ไม่ครอบคลุมถึงการลงโทษผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันกับผู้ประกอบการจดทะเบียนในฐานะ ตัวการ ผู้ใช้หรือผู้สนับสนุน ซึ่งบทกำหนดโทษทางอาญาตามประมวลรัษฎากรมาตรา 90/4(5) ที่กำหนดโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองแสนบาทกรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนา หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่มไม่ออกใบกำกับภาษีและส่งมอบให้กับผู้ซื้อหรือผู้รับบริการตามมาตรา 86 วรรคหนึ่ง และกรณีตามมาตรา 90/4(7) การที่ผู้ประกอบการโดยเจตนา นำใบกำกับภาษีปลอมหรือใบกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไปใช้ในการเครดิตภาษี ซึ่งหลักในการบัญญัติบทลงโทษในทางอาญา นอกจากกฎหมายจะบัญญัติเอาผิดกับผู้กระทำความผิดแล้ว บทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญายังได้บัญญัติเอาผิดกับผู้ที่เป็น ตัวการ ผู้ใช้หรือผู้สนับสนุนด้วย ในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่มโดยการไม่ออกใบกำกับภาษีหรือการที่ผู้ประกอบการโดยเจตนา นำใบกำกับภาษีปลอมหรือใบกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไปใช้ในการเครดิตภาษี อาจมีผู้ร่วมกระทำความผิดกับผู้ประกอบการในลักษณะตัวการ ผู้ใช้หรือผู้สนับสนุน ซึ่งกฎหมายตามประมวลรัษฎากรในหมวดของภาษีมูลค่าเพิ่มนี้ ไม่ใช้กฎหมายอาญาแต่เน้นหลักการในเรื่องการกำหนดโทษและบทลงโทษมาบังคับใช้กับผู้มีส่วนหน้าที่ตามกฎหมายที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ทางภาษีมูลค่าเพิ่มของตนตามบทบัญญัติของกฎหมาย เมื่อกฎหมายตามประมวลรัษฎากรนำเรื่องการกำหนดโทษและบทลงโทษทางอาญามาบัญญัติไว้แต่ไม่ได้บัญญัติถึงลงไปถึงรายละเอียดในการบัญญัติเอาตัวผู้ที่กระทำความผิดกับผู้กระทำความผิดร่วมกับผู้มีส่วนหน้าที่เสียภาษีในลักษณะตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนจึงเกิดเป็นช่องว่างทางกฎหมายที่ทำให้ผู้มีส่วนร่วมในการกระทำความผิดกับผู้ประกอบการจดทะเบียนในการไม่ออกใบกำกับภาษีหรือใช้ใบกำกับภาษีปลอมในการเครดิตภาษีไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย เมื่อเปรียบเทียบกับความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากรที่เป็นกฎหมายภาษีเช่นเดียวกันกลับมีบทบัญญัติที่บัญญัติลงโทษ ผู้กระทำความผิดในลักษณะ ตัวการ ผู้ใช้หรือผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานหลบหนีภาษีศุลกากรไว้อย่างชัดเจนคือให้รับโทษเสมือนตัวการ ผู้ศึกษาเห็นว่าเพื่อความศักดิ์สิทธิ์และเกรงกลัวต่อกฎหมายตามประมวลรัษฎากรในเรื่องการหลบหนีภาษีมูลค่าเพิ่มจึงควรมีบทบัญญัติในเรื่องตัวการ ผู้ใช้และผู้สนับสนุนเพิ่มเข้ามาในการบัญญัติกฎหมาย

ประเด็นปัญหาที่สามปัญหาในเรื่องการกำหนดบทลงโทษทางแพ่งตามประมวลรัษฎากรที่เกี่ยวกับเบี้ยปรับ-เงินเพิ่ม ที่ไม่ครอบคลุมถึงการลงโทษผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันในการหลบหนีภาษีมูลค่าเพิ่มในฐานะผู้ยุยง ส่งเสริม หรือช่วยเหลือในการกระทำความผิด ซึ่งบทกำหนดโทษทางแพ่งตามประมวลรัษฎากรในเรื่องการเสียเบี้ยปรับ-เงินเพิ่มซึ่งกำหนดโทษไว้เฉพาะผู้ประกอบการจดทะเบียนที่มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มโดยถ้าผู้ประกอบการจดทะเบียนมิได้จัดทำใบกำกับภาษีและส่งมอบให้แก่ผู้ซื้อสินค้าหรือ

ผู้รับบริการให้เสียเบี้ยปรับอีกสองเท่าของจำนวนภาษีตามใบกำกับภาษีตามมาตรา 89(5)และในกรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนนำใบกำกับภาษีปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนมาใช้ในการคำนวณภาษีให้เสียเบี้ยปรับอีกสองเท่าของจำนวนตามใบกำกับภาษีนี้นั้นตามมาตรา 89(7) แต่ไม่มีกฎหมายในประมวลรัษฎากรที่กำหนดโทษบัญญัติครอบคลุมการกระทำผิดของผู้ย่ง ส่งเสริม หรือช่วยเหลืออันมีส่วนร่วมให้ผู้ประกอบการหลบหนีภาษีมูลค่าเพิ่มเมื่อประมวลรัษฎากรนำหลักการบทกำหนดโทษทางแพ่งในเรื่องเบี้ยปรับ-เงินเพิ่มมาใช้จึงควรนำหลักการในกรณีของลูกหนี้ร่วมมาใช้ในการอุดช่องว่างทางกฎหมายในกรณีที่มีบุคคลหลายคนร่วมกันกับผู้ประกอบการจดทะเบียนที่มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มในการหลบหนีภาษีเปรียบเทียบกับกรณีของละเมิดซึ่งเป็นหนี้ที่เกิดจากนิติเหตุเช่นเดียวกัน ซึ่งหนี้ค่าภาษีอากรเป็นหนี้ที่เกิดจากบทบัญญัติของกฎหมาย โดยกรณีหนี้ละเมิดกรณีที่มีบุคคลหลายคนกระทำละเมิดร่วมกันก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นมีบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ตามมาตรา 432 ที่ให้ผู้กระทำละเมิดในลักษณะผู้ย่ง ส่งเสริม หรือช่วยเหลือในการกระทำความผิดร่วมกันได้รับผิดในการชดเชยค่าสินไหมทดแทนร่วมกันอย่างลูกหนี้ร่วมแต่ประมวลรัษฎากรกลับมีช่องว่างทางกฎหมายเมื่อนำหลักการในเรื่องโทษทางแพ่งเกี่ยวกับเบี้ยปรับ-เงินเพิ่มมาบังคับใช้กับผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มที่หลบหนีภาษีแต่กฎหมายตามประมวลรัษฎากรมิได้มีบทบัญญัติครอบคลุมความผิดของผู้ย่ง ส่งเสริม หรือช่วยเหลือผู้กระทำความผิดหลบหนีภาษีมูลค่าเพิ่มให้รับผิดชอบในเบี้ยปรับ-เงินเพิ่มร่วมกับผู้ประกอบการจดทะเบียนที่หลบหนีภาษีอย่างลูกหนี้ร่วมเพราะเป็นผู้ที่ก่อให้เกิดความเสียหายกับรัฐร่วมกัน ทำให้ผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ร่วมกระทำความผิดในลักษณะ ผู้ย่ง ส่งเสริมหรือช่วยเหลือให้มีการหลบหนีภาษีไม่เกรงกลัวต่อการกระทำผิดผู้ศึกษาจึงมีความเห็นว่าการตรากฎหมายในส่วนประมวลรัษฎากรในส่วนนี้จึงควรบัญญัติครอบคลุมถึงการกระทำความผิดให้ผู้ช่วยเหลือ ส่งเสริมหรือให้การสนับสนุนผู้ประกอบการจดทะเบียนในการหลบหนีภาษีมูลค่าเพิ่ม จะต้องร่วมรับผิดชอบในเรื่องเบี้ยปรับเงินเพิ่มนี้ด้วยในลักษณะของลูกหนี้ร่วม

ประเด็นปัญหาที่สัปัญหาการบังคับใช้โทษทางอาญาตามประมวลรัษฎากรของผู้ใช้ใบกำกับภาษีปลอมหรือใบกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายในการเครดิตภาษี ซึ่งการนำใบกำกับภาษีปลอมหรือใบกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไปใช้ในการเครดิตภาษีตามประมวลรัษฎากรมาตรา 90/4(7) เมื่อเปรียบเทียบกับความผิดตามประมวลกฎหมายอาญานำมาใช้เอกสารปลอมซึ่งเป็นเอกสารพิเศษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 268 ประกอบมาตรา 266 ซึ่งเอกสารพิเศษตามมาตรา 266 ได้แก่ ส่วนการใช้ใบกำกับภาษีปลอมโทษที่จะลงในฐานะเป็นผู้ใช้เอกสารปลอมเป็นการลงโทษที่เบากว่าคือลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 265 เป็นการปลอมเอกสารสิทธิ และการลงโทษตามประมวลรัษฎากรเป็นผู้ใช้ใบกำกับภาษีปลอมก็มีโทษเบากว่ามาตรา 266 เช่นกันทั้งที่ การใช้ใบกำกับภาษีปลอมในการนำไปเครดิตภาษีทำให้ประเทศชาติได้รับความเสียหายเพราะอาจต้องคืนภาษีมูลค่าเพิ่มให้กับผู้ประกอบการที่ใช้ใบกำกับภาษีปลอมในการเครดิตภาษีนี้นี้ไป แต่เอกสารพิเศษตามมาตรา 266 เช่นเรื่องการใช้พินัยกรรมปลอมกลับมีโทษทางอาญาสูงกว่าการใช้ใบกำกับภาษีปลอมตามประมวลรัษฎากร ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าควรจะ

แก้ปัญหานี้โดยการเพิ่มบทลงโทษตามประมวลรัษฎากรในมาตรา 89 (7) ให้มากกว่าโทษที่ระบุไว้ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 266

จากการที่ผู้ศึกษาได้ศึกษาค้นคว้าในเรื่องการหลบหนีภาษีมูลค่าเพิ่มและบทลงโทษทั้งทางแพ่งและทางอาญาผู้ศึกษาขอเสนอแนะแนวทางอันเป็นมาตรการในการแก้ไขปัญหาการหลบหนีภาษีมูลค่าเพิ่มของผู้ประกอบการจดทะเบียนดังนี้

1.ปัญหาการที่ผู้บริโภคมองไม่เรียกร้อยหรือไม่ให้ความสำคัญในการขอใบกำกับภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ประกอบการจดทะเบียน ผู้ศึกษามีความเห็นว่ายานี้จะทุเลาบรรเทาได้หาก รัฐ มาตรการทางภาษีเพื่อจูงใจประชาชนที่เป็นผู้บริโภคสินค้าหรือผู้รับบริการหันมาร่วมมือกับรัฐมากยิ่งขึ้นแทนที่จะเปิดช่องให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนหลบหนีภาษีมูลค่าเพิ่มโดยหันมาช่วยรัฐในการเก็บภาษีไปด้วย โดยผู้ศึกษามีความคิดเห็นที่จะเสนอแนวทางให้กับรัฐในออกเป็นพระราชกฤษฎีกาลดอัตราภาษีมูลค่าเพิ่มให้กับผู้ที่ช่วยรัฐในการเก็บภาษีคือเมื่อผู้บริโภคได้ซื้อสินค้าหรือรับบริการทุกครั้งก็เรียกร้อยให้จัดทำใบกำกับภาษีหรือรับมอบใบกำกับภาษีทุกครั้งที่มีการบริโภคแล้วนำไปกำกับภาษีนั้นๆรวบรวมรวมแล้วนำมาขอรับภาษีคืนจากรัฐได้อาจจะเป็น 2% หรือ 3% ขึ้นอยู่กับภาวะเศรษฐกิจแล้วก็ลดให้เป็นการทั่วไปไม่ได้ให้เฉพาะเจาะจง ใครช่วยรัฐเก็บภาษีรัฐก็ให้รางวัลเป็นลักษณะของมอบรางวัลคนทำดีแทนที่จะมุ่งประเด็นไปในเรื่องบทลงโทษแต่เพียงอย่างเดียว

พระราชกฤษฎีกานั้นผู้ศึกษามีความเห็นว่ายานี้ควรจะเป็นกฎหมายใช้ชื่อว่าพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการลดอัตราและยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ...)พ.ศ....

มาตรา... “ให้ลดอัตราภาษีมูลค่าเพิ่มตามหมวด 4 ในลักษณะ 2 แห่งประมวลรัษฎากรให้แก่ผู้บริโภคสินค้าหรือผู้รับบริการที่เป็นผู้ซื้อสินค้าหรือรับบริการจากผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มที่ไม่ได้เป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มรายอื่น เฉพาะผู้ที่นำใบกำกับภาษีมูลค่าเพิ่มจากการซื้อสินค้าหรือรับบริการของตนมาแสดงเป็นหลักฐานภายใน 31 มีนาคมของปีภาษีถัดไป โดยมีสิทธิได้รับเงินภาษีมูลค่าเพิ่มที่ได้เสียไปแล้วในอัตรา 3% ”

2.ปัญหาการกำหนดบทลงโทษทางอาญาตามประมวลรัษฎากรที่ไม่ครอบคลุมถึงการลงโทษผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันกับผู้ประกอบการจดทะเบียนในฐานะ ตัวการ ผู้ใช้หรือผู้สนับสนุน สำหรับปัญหาที่สองนี้ก็ยังจะต้องมีความชัดเจนเช่นกันสำหรับผู้ร่วมกระทำความผิดในการหลบหนีภาษีมูลค่าเพิ่มกับผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มในการหลบหนีภาษีมูลค่าเพิ่มในฐานะเป็นตัวการ ผู้ใช้หรือผู้สนับสนุน ส่วนโทษที่จะลงนั้นพอเทียบได้กับพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ 2560 ที่ให้ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนรับโทษทางอาญาเสมือนตัวการ

โดยผู้ศึกษาเห็นว่าควรตราเป็นพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากรเป็นมาตรา 90/6 โดยมีการบัญญัติกฎหมายในเรื่องนี้ว่า

“ ในกรณีที่มีผู้ร่วมกระทำความผิดกับผู้มีส่วนที่เสียภาษีดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 90/4(5)ในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่มหรือเพื่อไม่ออกใบกำกับภาษีและส่งมอบให้กับผู้บริโภคไม่ว่า

จะเป็นผู้ใช้หรือผู้สนับสนุน ต้องรับโทษเสมือนตัวการ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้ยินยอมหรือมีส่วนร่วมกับความผิดของผู้มีหน้าที่เสียภาษีนั้น ”

3.ปัญหาในเรื่องการกำหนดบทลงโทษทางแพ่งตามประมวลรัษฎากรที่เกี่ยวกับเบี้ยปรับ-เงินเพิ่ม ที่ไม่ครอบคลุมถึงการลงโทษผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันในการหลบหนีภาษีมูลค่าเพิ่มในฐานะผู้ยุยง ส่งเสริม หรือช่วยเหลือในการกระทำความผิด จากปัญหาที่กฎหมายตามประมวลรัษฎากรบัญญัติไม่ครอบคลุมถึงการลงโทษทางแพ่งของผู้ร่วมกระทำความผิดกับผู้มีหน้าที่เสียภาษีในการหลบหนีภาษีในลักษณะของบุคคลหลายคนที่กระทำความผิดร่วมกันถึงแม้เป็นเพียงผู้ยุยงส่งเสริมหรือช่วยเหลือในการกระทำความผิดให้ถือว่าเป็นผู้กระทำความผิดร่วมกันด้วยและให้รับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมในเบี้ยปรับ-เงินเพิ่มด้วยซึ่งเป็นหลักการของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 432 มาปรับใช้กับกรณีนี้ ผู้ศึกษาเห็นว่าเมื่อเรื่องเบี้ยปรับ-เงินเพิ่ม ที่เป็นโทษทางแพ่งจึงควรนำหลักการละเมิดร่วมกันมาปรับใช้ในการบัญญัติกฎหมายตามประมวลรัษฎากรนี้ด้วยระหว่างผู้ที่ร่วมกันหลายคนในการหลบหนีภาษีกับผู้ประกอบการจดทะเบียนที่มีหน้าที่เสียภาษี. ในลักษณะเป็นผู้ยุยง ส่งเสริมหรือช่วยเหลือในการกระทำความผิด

โดยออกเป็นพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร มาตรา 89/3

“ ในกรณีที่มิบุคคลหลายคนร่วมกระทำความผิดกับผู้มีหน้าที่เสียภาษีโดยหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่มหรือเพื่อการไม่ออกใบกำกับภาษีเพื่อส่งมอบให้กับผู้บริโภคนั้นผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันนั้นจะเป็นเพียงผู้ยุยงส่งเสริมหรือช่วยเหลือในการหลบหนีภาษีให้ถือว่าเป็นผู้กระทำความผิดร่วมกันและต้องรับผิดในส่วนเบี้ยปรับ-เงินเพิ่มเป็นส่วนเท่ากันอย่างลูกหนี้ร่วมตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 89(5)หรือมาตรา 89(7) แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้ยินยอมหรือมีส่วนร่วมกับความผิดของผู้มีหน้าที่เสียภาษีนั้น”

4.ปัญหาการบังคับใช้โทษทางอาญาตามประมวลรัษฎากรของผู้ใช้ใบกำกับภาษีปลอมหรือใบกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายในการเครดิตภาษี ผู้ศึกษาเห็นว่าเมื่อเรื่องการใช้ใบกำกับภาษีปลอมหรือใบกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไปใช้ในการนำไปเครดิตภาษีตามประมวลรัษฎากรมาตรา 90/4(7)ที่มีโทษปรับและจำคุกที่เป็นโทษทางอาญาจึงควรมีโทษปรับขั้นต่ำและโทษจำคุกขั้นสูงที่ไม่น้อยไปกว่าโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 266 ที่เป็นเรื่องการปลอมเอกสารพิเศษ

โดยออกเป็นพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร มาตรา 90/7 โดยให้ยกเลิกความในมาตรา 90/4 (7)และให้ใช้ถ้อยความดังต่อไปนี้แทน

“ ผู้ประกอบการโดยเจตนาไปกำกับภาษีปลอมหรือใบกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไปใช้ในการเครดิตภาษีต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท”

เอกสารอ้างอิง

สุเทพ พงษ์พิทักษ์.เทคนิคการจัดทำแผนที่ภายในอาคารเพื่อลดข้อผิดพลาดทางภาพ.กรุงเทพมหานคร:

สำนักพิมพ์ธรรมนิติ,2561.

ลาวัลย์ หอนพรัตน์ และคนอื่นๆ.กฎหมายภายในอาคาร 1.นนทบุรี:สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช,

2557.

สุพิศ ประณีตพลกรัง.หลักและทฤษฎีกฎหมายอาญา.กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์นิติธรรม,2560.